

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 549/2023-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Branislavom Kahancom, Vajanského 33, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Tpo 19/2023 zo 16. augusta 2023 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Tpo 19/2023 zo 16. augusta 2023 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Tpo 19/2023 zo 16. augusta 2023 **z r u š u j e**.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré mu **je p o v i n n ý** zaplatiť Krajský súd v Prešove do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Prešove **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **796,28 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 549/2023-16 z 24. októbra 2023 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia

jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 19/2023 zo 16. augusta 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadostučinenie 1 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ bol trestne stíhaný väzobne z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku s tým, že lehota jeho väzby začala plynúť 3. februára 2023 o 21.40 h.

3. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 33 Tp 21/2023 z 8. augusta 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa. Prokurátor podal proti uzneseniu okresného súdu ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú odôvodnil 14. augusta 2023. Napadnutým uznesením zo 16. augusta 2023 krajský súd rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a lehotu väzby sťažovateľa predĺžil do 3. novembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka, že krajský súd pred vydaním napadnutého uznesenia nevyčkal na vyjadrenie sťažovateľa k sťažnosti prokurátora, v dôsledku čoho sťažovateľ nemal možnosť argumentovať pred krajským súdom vo svoj prospech. Okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie podaním zo 14. augusta 2023, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 15. augusta 2023 a jeho obhajcovi 17. augusta 2023. Obhajca sťažovateľa doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k sťažnosti prokurátora 25. augusta 2023, avšak krajský súd už medzičasom o sťažnosti prokurátora rozhodol napadnutým uznesením.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Krajský súd vo svojom vyjadrení potvrdil, že sťažovateľovi boli dôvody sťažnosti podanej prokurátorom doručené 15. augusta 2023 a jeho obhajcovi 17. augusta 2023, a to s tým, že lehota na vyjadrenie im bola okresným súdom určená na 5 pracovných dní. Sťažovateľ zaslal svoje vyjadrenie k sťažnosti prokurátora 22. augusta 2023 a jeho obhajca zaslal vyjadrenie 24. augusta 2023.

6. Krajský súd v nadväznosti na uvedené poukázal na skutočnosť, že lehota 5 dní na vyjadrenie určená sudcom okresného súdu je iba tzv. sudcovskou lehotou, nie lehotou podľa Trestného

poriadku. Aj keď z § 72 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému, aby mal možnosť sa k nim vyjadriť, v danom ustanovení sa explicitne neuvádza sťažnosť prokurátora, pričom v tejto veci išlo práve o takúto sťažnosť.

7. Podľa krajského súdu mohol sťažovateľ svoju argumentáciu proti ponechaniu vo väzbe predniesť pred okresným súdom, ktorý rozhodoval o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty jeho väzby. Sťažovateľ však toto svoje právo pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie nevyužil, čo vyplýva zo zápisnice z 8. augusta 2023. Navyše, z vyjadrení sťažovateľa a jeho obhajcu vyplýva, že v predmetných podaniach iba opakovali nimi predkladanú argumentáciu vo veci samej. V dôsledku uvedeného nemohlo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní.

8. V nadväznosti na uvedené krajský súd navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

III.2. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ vo svojej replike zdôraznil, že práve na účel zachovania kontradiktórnosti konania mu bol okresným súdom poskytnutý časový priestor na vyjadrenie k sťažnosti prokurátora. On sám a aj jeho obhajca sa v okresnom súdom určenej lehote vyjadrili. Nepopiera potrebu prednostného a urýchleného rozhodovania o väzbe, no na druhej strane tvrdí, že nemožno opomenúť ani kritérium kontradiktórnosti a práva obvinenej osoby vyjadriť sa k jej väzobnému stíhaniu a k dôvodom prípadného ponechania vo väzbe.

10. Sťažovateľ ústavnému súdu oznámil, že príkazom predsedu senátu krajského súdu sp. zn. 6To/18/2024 z 22. mája 2024 bol prepustený z väzby na slobodu.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

11. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Predmetom tejto ústavnej sťažnosti je posúdenie zákonnosti a ústavnosti zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty jeho väzby.

13. Podstata veci spočíva v tom, že o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť prokurátora o predĺženie lehoty väzby sťažovateľa, rozhodol krajský súd ešte skôr, ako sa k tejto sťažnosti vyjadril samotný sťažovateľ, a to tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a lehotu väzby sťažovateľa predĺžil.

14. Ústavný súd stabilne judikuje, že súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 ods. 1

dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v odseku 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 1 dohovoru, pričom však určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej (II. ÚS 108/08, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 795/2016, III. ÚS 142/2020).

15. Osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a so skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému/obžalovanému v týchto smeroch poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp „rovnosti zbraní“). Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu „rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (III. ÚS 198/05, II. ÚS 18/2013, II. ÚS 266/2013, III. ÚS 142/2020).

16. Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim.

17. Z predložených dokumentov vyplýva, že uznesením okresného súdu bol zamietnutý návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa. Proti uzneseniu okresného súdu prokurátor ihneď zahlásil sťažnosť, ktorú odôvodnil podaním doručeným 14. augusta 2023. Okresný súd v ten istý deň zaslal sťažnosť prokurátora sťažovateľovi a jeho obhajcovi a zároveň ich informoval o možnosti vyjadriť sa k nej v lehote piatich pracovných dní. Napadnutým uznesením zo 16. augusta 2023 krajský súd rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a lehotu väzby sťažovateľa predĺžil do 3. novembra 2023. Vyjadrenia sťažovateľa a jeho obhajcu k dôvodom sťažnosti prokurátora, na podklade ktorej bolo zrušené uznesenie okresného súdu, boli doručené 22. augusta 2023 a 24. augusta 2023, teda síce v lehote 5 pracovných dní určenej okresným súdom, avšak až po vydaní napadnutého uznesenia.

18. Ústavný súd vníma argument krajského súdu, že v danej veci nastal určitý konflikt medzi právom sťažovateľa na kontradiktórnosť konania a jeho právom na urýchlené rozhodnutie o jeho väzbe, resp. o jej predĺžení. Krajský súd sa domnieva, že právo sťažovateľa na kontradiktórnosť konania muselo v konkrétnych okolnostiach danej veci ustúpiť jeho právu na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode. Sťažovateľ na druhej strane tvrdí, že jeho právo na kontradiktórnosť konania bolo zo strany krajského súdu úplne popreté.

19. V prvom rade a predovšetkým ústavný súd konštatuje, že krajský súd mal možnosť zachovať obsah a zmysel oboch označených práv sťažovateľa, a to v prípade, ak by počkal na vyjadrenie

sťažovateľa k sťažnosti prokurátora a následne rozhodol, teda rozhodol by až po oboznámení sa so stanoviskom sťažovateľa. V tomto smere ústavný súd poukazuje na tvrdenie sťažovateľa, že lehota na rozhodnutie krajského súdu v zmysle § 192 ods. 4 Trestného poriadku by uplynula až 3. septembra 2023, pričom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením už 16. augusta 2023 (príslušný súdny spis bol krajskému súdu predložený 9. augusta 2023).

20. Ústavný súd konštantne judikuje, že v prípade, ak prichádza do úvahy paralelná aplikácia viacerých zložiek práva na spravodlivé súdne konanie, je povinnosťou všeobecných súdov postupovať tak, aby sa poskytla ochrana všetkým do úvahy prichádzajúcim zložkám. Z ústavnoprávneho hľadiska je totiž neakceptovateľné, aby niektorá zo zložiek práva na spravodlivé súdne konanie bola uprednostnená do tej miery, že tým dôjde k praktickému eliminovaniu inej zložky (II. ÚS 76/2011, II. ÚS 795/2016, III. ÚS 142/2020; k väzbe aplikácie uvedeného pri námietke porušenia základného práva na osobnú slobodu pozri IV. ÚS 101/2023).

21. Ústavnému súdu sa v okolnostiach danej veci skôr javí, že krajský súd vyvažuje právo sťažovateľa na kontradiktórnosť konania so svojou povinnosťou rozhodnúť o sťažnosti prokurátora urýchlene (§ 2 ods. 6 Trestného poriadku), ktorá však predstavuje práve zákonné vyjadrenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, a zároveň aj so svojou povinnosťou podľa § 192 ods. 4 Trestného poriadku, teda rozhodnúť najneskôr do uplynutia lehoty (väzby), ktorá sa má predĺžiť. Táto lehota však, ako na to poukázal aj sťažovateľ, mala uplynúť až 3. septembra 2024.

22. Nad rámec uvedeného sa v širších súvislostiach žiada doplniť, že nie je zrejmé, aký prospech má mať sťažovateľ ako subjekt základných práv z toho, že o jeho osobnej slobode sa síce rozhodne urýchlene a v jeho neprospech, avšak bez poznania jeho argumentácie na obranu osobnej slobody. Povedané inak, ak by sťažovateľ vďaka svojej argumentácii k sťažnosti prokurátora dosiahol zamietnutie tejto sťažnosti (a teda potvrdenie nepredĺženia lehoty jeho väzby okresným súdom), určite by uprednostnil takéto rozhodnutie krajského súdu hoci aj s určitým časovým odstupom než vystavenie sa situácii, v ktorej mal benefit v podstate expresného rozhodnutia vo svoj neprospech, avšak bez reálnej možnosti ho ovplyvniť. Krajským súdom spochybňované „vyčkávanie“ na vyjadrenie sťažovateľa k sťažnosti prokurátora by tak podľa názoru ústavného súdu v skutočnosti nepredstavovalo porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, ale práve naplnenie jeho zmyslu a obsahu.

23. Krajský súd v naznačenom kontexte odkázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých však bola posudzovaná kolízia základného práva na kontradiktórne konanie a zákonnej povinnosti sťažnostného súdu rozhodnúť v zmysle § 192 ods. 3 Trestného poriadku do piatich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie (IV. ÚS 541/2013, III. ÚS 101/2013, III. ÚS 259/2015, II. ÚS 177/2016, II. ÚS 795/2016).

24. Osobitne ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa bolo na okresnom súde rozhodnuté v jeho prospech, keď okresný súd návrh prokurátora na predĺženie lehoty jeho väzby zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu podal prokurátor sťažnosť, v ktorej spochybňoval závery okresného súdu o tom, že (i) odkaz na iné trestné konania proti sťažovateľovi nezakladá dôvod na predĺženie lehoty jeho väzby v danej trestnej veci a že (ii) v danej trestnej veci sa v posledných mesiacoch nevykonali žiadne podstatné úkony smerujúce k ukončeniu trestného stíhania. Tvrdenia

prokurátora spochybňujúce závery okresného súdu boli krajským súdom akceptované a uznesenie okresného súdu bolo v nadväznosti na uvedené zrušené, a to bez toho, aby mohol sťažovateľ zrušenie rozhodnutia v jeho prospech akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť. V tejto súvislosti sa žiada doplniť, že ďalšie prípady, na ktoré krajský súd na podporu svojho postupu vo veci sťažovateľa poukázal, sa týkali nemožnosti odôvodniť zhlásenú sťažnosť proti (negatívne) prvostupňovému rozhodnutiu obvineným či obžalovaným, pričom sťažovateľ v tejto veci dosiahol pred prvostupňovým súdom rozhodnutie vo svoj prospech a sťažnosť proti takémuto rozhodnutiu podáva prokurátor.

25. Nemožno prisvedčiť ani argumentu krajského súdu, že sťažovateľ mal možnosť vyjadriť sa k návrhu prokurátora na predĺženie väzby v konaní pred okresným súdom, avšak túto možnosť nevyužil, a teda sa v podstate zriekol svojho práva vyjadriť sa k otázke návrhu na predĺženie lehoty jeho väzby. Zo skutočnosti, že sťažovateľ sa odmietol bližšie vyjadriť k návrhu prokurátora na predĺženie väzby, totiž bez ďalšieho nemožno odvodzovať, že by sa chcel vzdať aj možnosti ovplyvniť prípadné rozhodnutie sťažnostného súdu. Obzvlášť platí uvedené v situácii, ak okresný súd návrhu prokurátora nevyhovел, a to z dôvodu, že prokurátor podľa jeho názoru nepreukázal naplnenie podmienok na predĺženie väzby podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku, teda v podstate v tomto smere neunesol dôkazné bremeno.

26. Ústavný súd zdôrazňuje, že povinnosť rešpektovania požiadavky urýchlenosti rozhodovania o osobnej slobode predstavuje právo, resp. benefit obvineného či obžalovaného, nie skutočnosť, ktorá má v konečnom dôsledku byť použitá na jeho neprospech. Základné práva obvineného či obžalovaného chránia, nie sankcionujú. Krajský súd v danom prípade zúžil podstatu veci na výber medzi možnosťou rozhodnúť rýchlo alebo spravodlivo. Takéto nahliadanie na základné práva obvineného či odsúdeného nemožno v právnom štáte akceptovať.

27. Nad rámec uvedeného sa ďalej žiada doplniť, že argumentácia krajského súdu o v podstate zbytočnom „vyčkávaní“ na vyjadrenie sťažovateľa by bola relevantná v prípade, ak by krajský súd mal v úmysle sťažnosť prokurátora zamietnuť, avšak v danej situácii by čisto formálne „vyčkával“ aj na vyjadrenie sťažovateľa a až následne sťažnosť prokurátora zamietol. Úplne najlepšie však podľa ústavného súdu ilustruje uvedenú myšlienku situácia, v ktorej by prvostupňový súd prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu, prokurátor by podal proti takémuto rozhodnutiu sťažnosť a sťažnostný súd by v situácii, keď by jasne videl dôvody na zamietnutie sťažnosti prokurátora, zbytočne „vyčkával“ na vyjadrenie sťažovateľa a tým fakticky oddŕaľoval právoplatnosť rozhodnutia o jeho prepustení z väzby na slobodu.

28. Zohľadňujúc všetky už uvedené závery, ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením, ako aj postupom krajského súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

29. V nadväznosti na uvedené konštatovanie ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie zrušil (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol medziasom prepustený z väzby na slobodu, a to že o väzbe možno rozhodovať len do budúcnosti (*pro futuro*),

nie so spätnou účinnosťou (I. ÚS 87/04, II. ÚS 595/2012, II. ÚS 200/2019, I. ÚS 200/2021), ústavný súd už vec krajskému súdu na ďalšie konanie nevrátil.

30. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, teda jeho práva byť predvedený pred sudcu, jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote a práva na prepustenie podmienené zárukou, porušenie týchto jeho práv nebolo preukázané, a preto ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

31. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 eur, ktoré odôvodnil zmenou rozhodnutia o nepredĺžení jeho väzby a neústavnosťou zásahu do jeho osobnej slobody.

32. Z čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že finančné zadost'učinenie ústavný súd môže, ale nemusí priznať. Takéto zadost'učinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a doviesť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom (I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08, III. ÚS 623/2017).

33. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

34. Podľa názoru ústavného súdu by nebola ochrana základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu a jeho práva na slobodu a bezpečnosť účinne poskytnutá tým, že ústavný súd iba konštatoval ich porušenie, keďže napadnuté uznesenie v danom čase predstavovalo podklad, na základe ktorého pokračoval zásah do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, a preto priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume, ktorú sťažovateľ požadoval, a to 1 000 eur (bod 3 tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 796,28 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

36. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, replika k vyjadreniu krajského súdu). Za predmetné tri úkony ide o náhradu 663,57 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty, celkovú priznanú sumu trov bolo potrebné navýšiť o túto daň, teda na sumu 796,28 eur.

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového

poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu